

קולנוע

סרטים

ומי יביא אותו לישראל?

שמו של וורנר שרטר מעורר, בדרך-כלל, פלצות באהבי הקולנוע העלילתי המקור. בל שנתקלו אי פעם, במיקרה, בסרט משלו. שרטר, הידוע כבמאי תיאטרון ואופרה, עשה עד היום סרטים שבהם המצלמה כמעט שאינה זזה, או שהיא זזה בצורה תמוזה למדי, עם משתתפים מכוערים, או מזויזים; סרטים שצולמו בכוחה כי מטושטש, והקול בהם אינו נואם את תנור עות השפתיים. בכל אחד מסרטיו הירבה להשתמש בקטעי אופרה או בשירי קבארט מתחילת המאה, ונזימה היה שכלל שהקהל לטה שבידיו חורקת יותר, נשא הדבר יותר חן בעיניו. סרטיו נשאו שמות סימי ליים כמו מלאך שחור, נסיפי זהב או אייקה קטאפה (שם שאין לו שום פירוש מדוייק). ואם כי שרטר טען שיש בהם סיפורים, התחלה, אמצע וסוף, הרי חוץ ממשוגעים לאמנות מודרנית, תיאורטיקאים של הקולנוע שמצאו משמעות עמוקה בכל הריקת תקליט ובכל אי-התאמה של הקול לתנועת השפתיים, וקבוצת מעריצים קנאים, נשאר חידה בעיני הרוב.

הפרס הראשון. לכן, כאשר נודע כי שרטר עומד להציג סרט חדש בשם חלכות נאפולי ב-77, שבועיים של הבמאים בקאן, העז רק קומץ נאמנים ללכת לראות מה התחדש ואו פשה שמורת. מפה לאוזן, ש- שרטר השתגע ועשה סרט נורמלי, זריוס אחדים הספיקו עוד לחטוף הצצה לפני שתמו הקרנות, והשמועה עשתה לה כני

קומזניסטים מפגינים בנאפולי כמו הכנסייה — באדום

ביים אופרות בנאפולי התאהב בעיר, והקי דיש לה את סירטו באהבה רבה. זהו סיפור מתומצת של קורות העיר, מאז שחרורה ב-1944 ועד לימים אלה, כפי שהוא מש- תקף בחייהן של שתי משפחות שכנות כי אחד מפרברי העיר, **אליבום תמונות.** הסרט הוא, בכוחה

פיים. לכן, כאשר לפסטיבל טאורמינה, שהוא כיום פסטיבל היוקרה של איטליה, חסר סרט אחר, הוא הזמין את סירטו של שרטר. זה בא, ובלי-כל בוחשה קטף לו את הפרס הראשון. בעצם, מי יראה את הסרט ביין זאת היטב, שרטר, שחי שנים רבות באיטליה,

נולד בתאונה

„בעל עיניים קטנות לא יוכל לעולם להיות כוכב בהוליווד.“ כך נהג לומר במאי-הקולנוע המנוח אנתוני מאן, כדי להסביר את המחסום שמנע מן השחקן החביב עליו ביותר, רוברט רייאן, מלהפוך כוכב ראשון במעלה.

אילו היה מאן רואה את ברט ריינולדס, שרק החל את דרכו כאשר נפטר הבמאי, היה ודאי טוען שהוא אחי-לצרה של רייאן, מהגים שקיים דימיון פסי חיזוני בין השניים, נוסף לעיניים הקטנות: מיבנה גוף שרירי ואיתן, ועבר מצטיין בכדור רגל אמריקאי באוניברסיטה.

בראנדי ריינולדס. קשה לדעת אם הוליווד שינתה את מורגיה, או שריינולדס הוא פשוט אדם שמצפצף על דעות קדור מות כפי שהוא מצפצף על מוסכמות אחרות (לפחות על הבד). אבל עובדה היא, שכיום הוא נמנה עם אותו קומץ קטן מאד של

טענות דומות לזו של מאן. במידה שהשתמשו בו לתפקידי- מישנה, היה זה בשל מיבנה-גופו המוצק והשרירי, הבעת פניו שהזכירה לאחדים מעין מרלון בראנדו לעניים. עד שהחליט כי אסור לקחת את כל העניין ברצינות גדולה מדי, או לפחות צריך להעמיד פנים ברוח זו. היום הוא מתלוצץ, שהצלחתו הראשונה באה לו כאשר הופיע בתוכנית ראיונות פופולרית בטלוויזיה, ובישר לאומה כי הוא השחקן הראשון שפוטר, תוך תקופה קצרה, מסדרות בשלוש הרשתות המרכזיות.

„הסתבר שאני עושה לעצמי שירות מצויין גם כשאני מופיע כדי לספר על כישלונותי. הצופים סברו שזה מאד משעשע.“ קבע ריינולדס שהמשיך, מתוך חישוב קר, ללגלג על סרטים שעשה, על עצמו ועל העולם כולו, כשהרשתות שפיטרו אותו קודם-לכן מתפקדים דרמאטיים, התחילו לחזר על פיתחו, כאי- שיות מבוקשת לראיונות.

כדורגל ונעריה. ריינולדס, יליד עיירה קטנה בפלורידה ובנו של שריף קטן, שנהג מוזמן לזמן להשאיר את בנו באחד מתאי הכלא המקומי כדי שיצטנן אחרי ליל הלולות, גילה בצעיר-ותו התעניינות בשני נושאים בלבד: כדורגל אמריקאי ונערות. בשניהם היה מוצלח במיוחד, והיה כנראה מפתח קאריירה ספור-טיבית, אילולא תאונת-דרכים שבה נפגעו ברכיו.

את צעדיו הראשונים בעולם הבידור עשה כאיש-פעוליים, הנופל מסוסים ומתגלגל ממכוניות במקום כוכבים יקרים יותר. מאחר שאהב תמיד למשוך תשומת-לב, סבר שזו יכולה להיות קאריירה לא רעה לבחור נאה, אבל השנים לימדו אותו שלא די ברצון כדי להצליח. הוא פיתח לעצמו מזג רגוני, קטטות-אגרור פים הפכו מצאית שיגרתית אצלו והצליחו להוציא מן הכלים את אשתו הראשונה, ג'ודי קארן, קומיקאית שהיתה אז פופר-לארית בטלוויזיה.

התאוששותו באה כאשר החליט כי אין טעם להפוך הכל לטראגדיה. הוא עזב את אשתו והחל ברומן הממושך שלו עם הזמרת ומגישת-התוכנית דיאנה שור, שעדינה אותו והכניסה אותו לחוגי החברה הגבוהה בהוליווד. הטון המלגלג שלו הפך מיצרן מבוקש על המסך הקטן, וכאשר הצטלם בעירום לעמרי דים המרכזיים של הירחון מטרופוליטן, הרגיו אולי את שמרני עיר הסרטים, אבל הפך בן-לילה לאישיות ציבורית.

באותו זמן בערך וכה בתפקידו החשוב והגדול הראשון, בגברים במלכות, ומאו עובדים התדמית הציבורית של ריינולדס ותפקידיו בסרטים, יד ביד להאדרת מעמדו המיוחד בתעשיית הסרטים, הרומן עם שרה מייסל בעת הסרטת האיש שאהב את קאט דנסינג הסתיים אומנם ברצח אחד מאנשי הצוות, אבל לריינולדס נוסף הריץ על אקדה המאהב המפורסם שלו. הערר תיו העוקצניות העניקו לו עמדה של מורד הצוף, „אנשים מצפים ממני שאטיח אמיתות מעליבות בפני כל רשות שהיא, מן השריף המקומי ועד לנשיא המדינה.“ הוא טוען, החופשיות המחולטת, החיוך השובר והביטחון העצמי האדיר, הופכים אותו דמות שאפ- שר להישען עליה.

ואם ניסיונותיו להוסיף לקאריירה שלו עד היום כשחקן גם קאריירה של במאי, עדיין לא הוכיחו את עצמם. אין זאת אומרת שהוא עומד להרפות מן העניין. „האידיאל שלי הוא לביים שני סרטים בשנה, ובשאר הזמן לנח.“ אומר הכוכב בן ה-42. „כמה זמן עוד אפשר לעשות שרירים בשביל המצלמה?“ האמת היא, שלפי הכנסותיו היום, גם אם יפסיק לעבוד מרגע זה ואילך, עדיין יוכל להרשות לעצמו לנוח עד יומו האחרון.

ברט ריינולדס (במרכז) הכישרונות הובילו להצלחה

כוכבים שביכולתם לדרוש כל שכר העולה על דעתם עבור הש- תתפות בסרט. והשכר ניתן לו, משום שהניסיון הוכיח כי די בצרופו על הבד כדי שסרט יהפוך מבוזזה שיגרתית ל- הטייקופון, לראיה, מאה מיליון הדולרים שגרף מירדף-מכור גיות כן שעתיים בשם הפייחוח ובת השריף, ועשרות המיליונים הנוספים שנפלו בחלקה של בדיחה על שחקני-כדורגל אמריקאי בשם קטוח לחוצה שיוצג בקרוב בישראל, בשם הדחי והמפוקפק גם קשוחים אהובים.

כדי להגיע למעמד הנשגב שממנו הוא נהנה היום, נאלץ ריינולדס לאכול במשך שנים רבות לחמיצר ולשמוע, לא פעם,

במאי שרטר סרט נורמלי ראשון

תחילה, סידרה של תמונות קצרות הממי- תישות את האירועים הבלטים, מסופרים בתערובת מורה של מלודרמה וסארי- קאום, בליווי מנגינות-עם שהן תוצר התקרי פה. במישפחה אחת שולחת האם את בתה ללמוד אצל הנוזרות והאב הקומזניסט זועם, לוקח את בנו כדי להתחנך בסניף המיפלגה. במישפחה שנייה מציעה האם האלמנה את בתה למלחים אמריקאים כדי לקבל מהם מנות-מזון, הקאתוליס, הקרי מוניסטים והמסותרים בכל מצב, מתנגשים זה בזה במיקרו-קוסמוס, כאשר לצידם מעין דמות סימלית של יצאנית, העוזרת להביא נשמה חדשה לעולם בסצנה הראשונה של הסרט ונופתת את גישמתה בסצנה האח- רונה, ולידה בעלת בית-חרושת המנסה לה- פוך את תלמידת הנוזרות ליצאנית וההרי רגת פועל שבא לדרוש את זכויותיו.

עירוב ויערה. יש בסרט הזה מידה ניכרת של עצבות ומרירות, אכזבה גם מן הכנסייה וגם מן הקומזניסטים הדומים להפליא בכישרונם שלא לראות דבר מעבר לדוגמה הצרה שלהם. הם המותירים את האדם, אחרי ששתלו בו רעיונות ואידי- אלים, עירום ועריה, כי הפרט אינו מעניין אותם כלל.

כך קורה שהכנסיה מוכנה להציע לחגי- כתה להיות נזירה, המיפלגה דואגת להשיג לגנר שהקדיש לה כל חייו, עברהה שחורה במיפעלי אלפא-רומיאו, ואילו האשה שי- סברה כי היא יודעת להסדר, זו שהש- תמשה בבתה כדי להשיג מזון למישפחה, הפראגמטיסטי כביכול, מסיימת את חייה בבית-משוגעים, אחרי שרצחה את האיש הלא-נכון, כאשר בתה נפחה גישמתה בין ורועותיה.

מה שמרשים במיוחד בסרט, הוא עוצ- מתה של כל סצנה וסצנה בפני עצמה, בין